

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 1384/2016
24.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Звездане Лутовац и Јелене Боровац, чланова већа, у парници из радног односа тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Љиљана Томић Видовић, адвокат из ..., против туженог "ББ", ... у ..., коју заступа Никола Малић, адвокат из ..., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 569/16 од 15.04.2016. године, у седници одржаној 24.05.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 569/16 од 15.04.2016. године.

Образложење

Правноснажном пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 569/16 од 15.04.2016. године, одбијена је као неоснована жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Врбасу П1 335/14 од 23.11.2015. године, којом је поништено као незаконито решење туженог о отказу уговора о раду од 19.06.2014. године, којим је тужиоцу отказан уговор о раду бр. 01-5825 од 11.12.2003. године и утврђено да му престаје радни однос са 19.06.2014. године, а тужени обавезан да тужиоца врати на рад и распореди га на радно место које одговара његовој стручној спреми и радном искуству и накнади му трошкове поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 72/11, 55/14), па је нашао да је ревизија туженог неоснована.

У поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју повреду Врховни касациони суд пази по службеној дужности, а ревизијом се не указује на друге повреде поступка због којих се она може изјавити, у смислу члана 407. став 1. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог, у режиму радног односа на неодређено време, обављао послове Због насталих економских и организационих промена донет је Програм решавања вишка запослених и акт о измени Правилника о систематизацији и организацији радних места, према коме је између осталог, смањен број извршилаца на пословима које је обављао тужилац. Тужени је приликом доношења решења о отказу уговора о раду тужиоцу, испоштовао процедуру прописану одредбама члана 153-156. Закона о раду. Програм о решавању вишка запослених од 02.06.2014. године, као једини критеријум за утврђивање вишка запослених, прописао је „резултате рада“ запосленог за шест месеци који претходе доношењу предлога програма (на местима на којима се смањује број извршилаца). Оцењивање је извршено 30.05.2014. године, за период од 30.11.2013. године до 30.05.2014. године, тако што је непосредни руководиоца тужиоца оценио јединицом, а другог запосленог на радном месту бравара оценом 3,5. У периоду од 27.01.2014. до 04.04.2014. године и од 26.05.2014. до 19.06.2014. године, тужилац је био привремено спречен за рад услед болести, па фактички није радио преко три месеца у оквиру предвиђених шест месеци за оцењивање резултата рада запосленог. Како је тужилац оцењен најнижом оценом, побијаним решењем од 19.06.2014. године отказан му је уговор о раду уз исплату отпремнине.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право када су побијано отказно решење поништили а туженог обавезали да тужиоца врати на рад.

Оцена резултата рада мора бити базирана на учинку запосленог који се процењује за период од шест месеци пре доношења Програма. Пошто тужилац преко три месеца у оквиру периода одређеног за оцењивање, због болести није ефективно радио, свакако није могао да оствари учинак предвиђен нормативима и стандардима које је прописао тужени, због чега је стављен у неповољнији положај у односу на другог запосленог на истом радном месту, који је све време радио. Тужени је морао да се придржава регулативе прописане Правилником о решавању вишка запослених, па је могао да оцени тужиоца за период од шест месеци ефективног рада а не за период када је био привремено спречен за рад.

Имајући у виду да је у овом случају програмом прописан критеријум „резултати рада“, погрешно примењен, побијано решење, којим је тужиоцу отказан уговор о раду је незаконито, а правна последица незаконитог отказа је реинтеграција запосленог у смислу члана 191. Закона о раду, како то правилно закључују и нижестепени судови.

На основу члана 414. став 1. ЗПП Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић